

Kind-School-Kerk-Dienst – Het Anker Baflo, 30 maart 2014

Thema: 'Vrede geef je door'

Liturgie:

Welkom en mededelingen kerkenraad

Kinderen komen binnen met vredesvoorwerpen; vredesuitspraken
Loslaten van de duiven

Votum en groet

Zingen: Psalm 122:1,2,3

Gebed

Lezen: Genesis 8:1-14

Zingen: Gez. 2:1,2,3,4,5

Korte overdenking n.a.v. Genesis 8

Kindermoment:

- Liedje 'Sorry zeggen'
- Verhaal 'Billy de Bengelbij'
- Lied 'Dan zal de leeuw gaan slapen bij het lam'

Lezen: Johannes 14:27-31 en 20:19-23

Zingen: Gez. 64:1,2,3,4

Preek

Zingen: Lb. 285:1,2,3,4

De Tien Woorden (gezongen, melodie: *Jezus zegt dat Hij hier van ons verwacht...*)

Gebed

Collecte

Zingen: Ps. 72:1,2,10

Zegen

Kinderen op podium: Liedje / toneelstukje 'Ik heb ruzie met mijn vriendje'

Gehouden te: Baflo, 30-03-14 (9.30 u.)

Overdenking n.a.v. Genesis 8: Noachs witte duif

Jongens en meisjes, broeders en zusters,

Was de duif, die Noach drie keer losliet, een vredesduif?

Kijk, hier zit hij nog in de ark, op deze plaat uit de prentenbijbel. Een witte duif. Net zo een als zo straks losgelaten is.

Een duif is voor ons het symbool van de vrede. Als we iets over vrede willen zeggen of tekenen, dan kiezen we een duif uit. Een witte duif met een olijftak in zijn snavel. Het is voor de mensen een tamme, vreedzame vogel, kennelijk. Niet agressief of zo.

Zou Noach dat ook al bedacht hebben? Dat weten we niet. Hij zal die duif wel bewust gekozen hebben. Een soort proefdier om te kijken of het water al gezakt was en de aarde al weer droog.

De duif was niet de eerste vogel die Noach losliet. Eerst een raaf, een sterke vogel, die niet weer terugkomt. Hij blijft heen en weer vliegen tot de aarde weer droog is. De raaf is ook een heel andere vogel dan de duif. Het is een aaseter of lijkenpikker. Die vindt gemakkelijker iets van zijn gading. Zeker na de zondvloed. (De raaf staat ook op de plaat. Bovenaan in het hoekje.)

De duif pikt zadjes of knopjes van bomen en struiken. Die heeft dus andere omstandigheden nodig om te kunnen leven. Een droge aarde, waar weer van alles groeit en bloeit.

De eerste keer vindt die duif dat nog niet. Een week later wel al een begin. Hij komt naar Noach terug vliegen met een jong olijfblad in zijn snavel. Een eerste teken van nieuw leven op aarde.

Dan wacht Noach nog een week en laat hij de duif voor de derde keer uitvliegen. Dan komt hij niet weer terug. En dat is voor Noach het signaal dat de aarde weer drooggevallen is.

Zo zeggen we dat: de aarde is weer drooggevallen. In Nederland zeggen we dat van onze polders, de Noordpolder, de Noordoostpolder, Flevoland. Ze vielen droog. Ging dat vanzelf? Nee, daar gebruikten we grote pompen voor.

Werd de aarde in Noachs tijd vanzelf weer droog? Nee, dat deed God zelf. We lezen:

"Op zijn bevel begon er een wind over de aarde te waaien, waardoor het water afnam." (Gen. 8:1)

God blies de aarde droog. Het was zijn wind, zijn adem, zijn Geest uiteindelijk. Zo mogen we dat wel zeggen. Dat is allemaal hetzelfde woord in de taal van de Bijbel. De Geest van God wordt vaker vergeleken met de wind. Hij is de adem van God. En Hij geeft nieuw leven, nieuwe bloei. Aan de aarde en aan de mensen.

Daar kom ik straks nog even op terug bij de andere stukjes uit de Bijbel die we gaan lezen.

Nog iets. Als we de Heilige Geest willen uittekenen, iets van Hem willen laten zien, dan kiezen we ook voor een witte duif. Dat halen we uit het evangelie. Als Jezus gedoopt is door Johannes, dan daalt de Heilige Geest op hem neer in de gedaante van een duif. Zo wordt zichtbaar dat Jezus vervuld is van de Heilige Geest van God.

De duif van Noach laat zien, dat God de aarde weer droog geblazen heeft. Dat betekent ook, dat God weer vrede heeft gesloten met de aarde. Met de mensen, met de dieren en de planten. Met alles wat leeft.

God sluit een vredesverdrag met alles wat leeft. God zegt:

"Nooit weer zal ik alles wat leeft doden, zoals ik nu heb gedaan. Zolang de aarde bestaat, zal er een tijd zijn om te zaaien en een tijd om te oogsten, zal er koude zijn en hitte, zomer en winter, dag en nacht - nooit komt daar een einde aan." (Gen. 8:21,22)

Bij dat verdrag, of verbond, geeft God dan ook nog een ander vredesteeken: de regenboog.

Heel treffend staat het voor mij in Gezang 2, dat we net gezongen hebben. Vers 4:

*"De aarde was er weer.
En mens en dier mocht wonen
onder de groene bomen
in vrede met de Heer."*

Noachs duif was dus toch een vredesduif.
Straks meer over de vrede van Jezus Christus.

Korte preek over Johannes 14:27

Thema: Vrede geef je door.

Broeders en zusters, jongens en meisjes,

“Vrede zij u!” Of: “Ik wens jullie vrede!”

Dat is in Israël de gewone groet, als je iemand tegenkomt. Of als je ergens binnenkomt, in een gezelschap, in een vergadering, in een huis of in een synagoge. Wij zeggen in zulke situaties: ‘Goedemorgen’, ‘Goedemiddag’ of ‘Goedenavond’. Of nog korter, op straat of in een miltje: ‘Hallo’ of ‘Moi’.

‘Ik wens jullie vrede’. Dat klinkt voor mij dieper en met meer inhoud dan ‘Môgge’.

Wanneer Jezus het zegt, als hij binnenkomt bij zijn leerlingen, dan klinkt het nog weer voller dan wanneer een gewoon mens het tegen iemand anders zegt.

De leerlingen zijn op de avond van de opstandingsdag bij elkaar gekomen, op Thomas na. Schrikkerig voor de Joodse leiders. Onrustig en verward over de eerste berichten van Jezus’ opstanding. Gespannen houden ze de deur van hun vertrek in de gaten. Kan er niemand ongemerkt binnenkomen?

Nou ja, een gesloten deur houdt de opgestane Jezus niet tegen. Hij komt gewoon binnen en wenst zijn leerlingen vrede toe. Ze hoeven niet te schrikken, want hij is het!

‘Sjaloom, vrienden!’ Een geweldige begroeting, hoe gewoon het ook klinkt in hun oren.

Jezus pakt – zou je kunnen zeggen – de draad op van wat hij eerder tegen de leerlingen heeft gezegd, drie dagen geleden op de avond voor zijn arrestatie en kruisiging. Toen sprak hij ook over vrede voor de leerlingen. Hij zegde hun zijn vrede toe voor hun leven en voor hun dienst als zijn apostelen.

We hebben die woorden net gelezen. En de kinderen van De Wierde hebben ze geleerd in het kader van het schoolthema: ‘Vrede geef je door’.

“Ik laat jullie vrede na; mijn vrede geef ik jullie, zoals de wereld die niet geven kan.”
(Joh.14:27)

Jezus heeft het over een speciale vrede, zijn vrede. Die is heel anders dan de vrede, die de wereld geven kan. De vrede van Jezus is een nalatenschap van de Meester bij zijn aanstaande vertrek. Een soort erfenis, maar dan anders. Het is een afscheidsgeschenk.

Wat is het verschil dan tussen de vrede die Jezus nalaat en de vrede die de wereld geven kan? Laten we even kijken.

Vooropgesteld, de vrede van de wereld is niet waardeloos. Het is geen fake. Dat zegt de Heer Jezus niet. Maar deze vrede is beperkt.

De wereld brengt het op het gebied van vrede niet of nauwelijks verder dan de afwezigheid van oorlog gedurende langere of kortere tijd. Of tussen bepaalde landen, misschien zelfs in de hele wereld. Maar dat is wel erg ver weg. Nog steeds.

De vrede die de wereld geeft is hooguit een gewapende vrede. Landen hebben een goede bewapening nodig om de vrede te bewaren en elkaar in bedwang te houden. Daar moeten we maar niet schamper of minachtend over doen.

'Vrede is heel bijzonder.' Zei één van de kinderen op school dinsdagmorgen bij de preekbespreking, preekvoorbereiding.

Een ander kind kwam met deze doordenker: 'Je hebt vrede pas door als er geen vrede is.' Niet dat hij graag oorlog wilde of zo. Maar de waardering voor de vrede wordt sterker als hij ontbreekt. Net zoals je gezondheid meer waardeert, als je ziek bent.

'Je hebt vrede pas door als er geen vrede is.' Kinderen kunnen je wel aan het denken zetten.

Wat bedoelt Jezus nu als hij het heeft over 'mijn vrede'? Wat is de vrede van Jezus, die hij bij zijn afscheid aan al zijn leerlingen nalaat?

Deze vrede gaat dieper dan de vrede van de wereld. Het is onder andere dat je rust hebt in je hoofd, dat je niet in de ban bent van angst en onrust.

"Maak je niet ongerust en verlies de moed niet." Zegt Jezus. Dat hoeft niet omdat hij alle macht heeft in de hemel en op de aarde. En omdat hij de andere Trooster, de andere Pleitbezorger stuurt, om je te helpen, als apostel, als christen in een vijandige wereld.

'Vrede is blijheid', zei Saskia Woldijk dinsdagmorgen in de klas.

Weer zo'n doordenkertje voor dit volwassenenmoment in deze KindSchoolKerkdienst. Zomaar aangereikt door een kind. (Of ze ook meetellen!)

Vrede is blijheid. Dat kun je ook zien aan de gezichten van kinderen of andere volwassenen.

Stel, je hebt ruzie met je vriendje of je vriendinnetje. Dan kijk je boos en chagrijnig. En je schreeuwt tegen elkaar. Misschien ga je wel vechten, geef je elkaar een schop. En je zegt: 'Hoepel op!' Je gaat uit elkaar en kijkt elkaar niet meer aan.

Maar als je het weer goed maakt en vrede sluit, dan kijk je weer vrolijk. En dan ga je weer lekker samen spelen en plezier maken. Dat zie je dan ook aan je gezicht. Inderdaad, vrede is blijheid.

De vrede die Jezus geeft maakt je in elk geval blij. Want die vrede betekent dat het weer goed is tussen God en jou, tussen God en ons. Geen oorlog meer, maar echte vrede, sjaloom.

Jezus heeft die vrede bewerkt, door zijn leven te geven aan het kruis van Golgota. Er was en is een kloof tussen de mens en God, de kloof van de zonde en de vijandschap van de kant van de mensen.

Jezus maakte de weg naar God weer begaanbaar door over de kloof een brug te slaan: het kruis. Dan kan de mens weer naar God toe gaan.

Beter gezegd: God komt over de brug naar de mensen toe. Het Woord werd mens. Dat hebben we de afgelopen weken al vaker gehoord.

Vrede is er door het kruis van Jezus. Die vrede heeft Jezus gerealiseerd. 'Mijn vrede'. Dat laat hij nu achter voor de leerlingen, voor allen die in hem geloven.

Het heeft volgens mij ook alles te maken met wat de engelen riepen en zongen in de nacht waarin Jezus geboren werd in Betlehem.

"Eer aan God in de hoogste hemel"

en vrede op aarde voor alle mensen die hij liefheeft.” (Lucas 2:14)

Jezus laat zijn vrede na als een afscheidsgeschenk voor de leerlingen, voor heel zijn kerk. Zij mogen die vrede van Jezus gaan verkondigen in de wereld. Ze mogen die vrede gaan uitdelen in de prediking van het evangelie.

Dat is vrede op ogenschijnlijk kleine schaal in het hart en hoofd van mensen. In kleine onderlinge verhoudingen, die hersteld worden. Waar kinderen weer vriendjes worden en samen willen spelen. En waar volwassenen elkaar hun fouten en schuld kunnen vergeven en het weer goed maken met hun naasten. Zelfs met hun vijanden, volgens het woord van Jezus: 'Heb je vijanden lief.'

De vrede van Jezus is ook een samenbindende kracht tussen mensen. Ook in de kerk. Ik kwam de afgelopen week een paar keer dit woord van Paulus tegen, in Efeziërs 4.

"Ik, die gevangen zit omwille van de Heer, vraag u dan ook dringend de weg te gaan die past bij de roeping die u hebt ontvangen: wees steeds bescheiden, zachtmoedig en geduldig, en verdraag elkaar uit liefde. Span u in om door de samenbindende kracht van de vrede de eenheid te bewaren die de Geest u geeft:..." (Ef.4:1-3)

De vrede van Jezus, de vrede van God heeft samenbindende kracht. En het is de Geest van God die dat geeft en bewerkt.

Ziet u, in één adem worden de vrede en de Geest genoemd. Dat past ook bij de uitgebreide woorden van Jezus in Johannes 14, 15 en 16.

Vrede en Heilige Geest. De Heer Jezus laat zijn vrede na en blaast zijn adem, zijn Geest, over de leerlingen. We lezen:

"Nog eens zei Jezus: 'Ik wens jullie vrede! Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit.' Na deze woorden blies hij over hen heen en zei: 'Ontvang de heilige Geest.'" (Joh. 20:21,22)

Jezus geeft ons zijn vrede. Je kunt ook zeggen: Wij ontvangen de vrede van hem. Om die weer door te geven aan anderen. In je woorden, in je daden, in je houding tegenover je naasten. Vrede geef je ook door vanuit je mond. Op De Wierde gaan de kinderen daar ook over nadenken en over werken. Vrede vraagt vriendelijke woorden. Vrede is blijheid, toch?!

Vrede houd je niet voor jezelf, pot je niet op. Maar vrede geef je door. Zo wil de Heer Jezus dat. God wil dat uiteindelijk heel de wereld vol is van zijn vrede.

De messiaanse vrede krijgt gestalte in het koninkrijk van de vredevorst. Dat laat Jezus na. Dat zal hij geven op een schoon gewassen aarde, in een nieuwe wereld.

Vrede zij u!

Amen.